

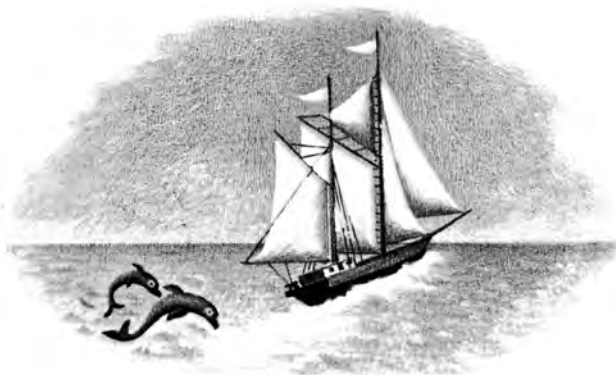
o privire în jur. Mă interesa în mod deosebit un loc numit Insula Sălbatică, pe lângă care trecusem în drum spre Mandarina. Insula Sălbatică și Mandarina sunt legate de o punte lungă de pietre, dar oamenii nu se duc niciodată pe Insula Sălbatică, pentru că e aproape numai junglă și

e locuită de animale foarte sălbatice. Așa că am hotărât să trec pe pietre și să explorez eu singură. E cu siguranță un loc interesant, dar am văzut ceva acolo care m-a făcut să plâng.

2 | Tata fugе de acasă

— Practic, Insula Sălbatică e tăiată în două de un râu lat și noroios, continuă pisica. Râul ăsta izvorăște aproape de un capăt al insulei și se varsă în ocean la capătul celălalt. Animalele de acolo sunt foarte leneșe și nu le plăcea deloc să ocolească până la izvorul râului ca să treacă pe cealaltă parte a insulei. Astfel că era dificil să ajungi pe partea cealaltă și poșta ajungea cu întârziere, mai ales în preajma Crăciunului, cu toată agitația. Crocodilii ar fi putut să transporte pasageri și colete poștale peste râu, dar crocodilii sunt foarte capricioși și nu poți să te bazezi pe ei câtuși de puțin și caută tot timpul ceva de mâncare. Nu le pasă dacă animalele trebuie să ocolească râul, așa că au fost nevoite să facă asta timp de mulți ani.

— Dar ce-au de-a face toate astea cu avioanele? întrebă tata, care era de părere că pisica se lungește prea mult cu explicația.

— Ai răbdare, Elmer, spuse ea și continuă povestea. Într-o zi, cam cu patru luni înainte să ajung eu pe Insula Sălbatică, un pui de dragon a căzut dintr-un nor jos, pe malul râului. Era prea mic, nu știa să zboare prea bine și, în plus, era rănit destul de tare la o aripă, așa că n-a putut să se întoarcă în norul lui. Animalele l-au găsit imediat și toată lumea a zis: „Păi, e exact ce ne trebuie.“ L-au legat de gât cu o sfoară groasă și-au așteptat să i se vindece

aripa. Iar întâmplarea asta avea să pună capăt tuturor problemelor legate de trecerea râului.

— N-am văzut niciodată un dragon, spuse tata. Tu l-ai văzut? Cât e de mare?

— Da, într-adevăr, am văzut dragonul. De fapt, am devenit prieteni foarte buni, spuse pisica. Mă ascundeam prin tufișuri ca să vorbesc cu el când nu era nimeni prin preajmă. Nu e un dragon foarte mare, e cam cât un urs brun mare, deși bănuiesc c-a mai crescut destul de când am plecat eu. Are coada lungă și dungi galbene și albastre. Cornul, ochii și labele picioarelor sunt de un roșu aprins, iar aripile sunt aurii.

— O, e minunat! zise tata. Ce-au făcut animalele cu el când i s-a făcut bine aripa?

— Au început să-l învețe să transporte pasageri și, cu toate că e doar un pui de dragon, îl pun la muncă toată ziua și, uneori, și toată noaptea. Îl pun să care încărcături prea grele și, dacă se plânge, îi răsucesc aripile și-l bat. E legat în permanență de un par, cu o frânghie care e suficient de lungă cât să poată traversa râul. Singurii lui prieteni sunt crocodilii, care-i spun „salut“ o dată pe săptămână, dacă-și aduc aminte. Serios, e cel mai nefericit animal pe care l-am întâlnit vreodată. Când am plecat, i-am promis că voi încerca să-l ajut într-o bună zi, deși habar n-aveam cum. Funia pe care o are în jurul gâtului e cea mai groasă și mai rezistentă funie pe care ți-o poți

imagina, cu atât de multe noduri, încât e nevoie de zile în șir ca să le desfaci pe toate. Deci când mi-ai vorbit despre avioane, mi-ai dat o idee bună. Sunt aproape sigură că dacă vei reuși să eliberezi dragonul, ceea ce nu va fi deloc ușor, el te va lăsa să zbori pe spatele lui aproape oriunde, cu condiția să te porți frumos cu el, bineînțeles. N-ai vrea să încerci?

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse tata, și era atât de furios pe mama lui pentru că fusese nepoliticoasă cu pisica, încât nu mai era câtuși de puțin îngrijorat că fuge de acasă o vreme.

Chiar în acea după-amiază, tata și pisica se duseră la docuri să vadă ce vapoare pleacă spre Insula Mandarină. Au aflat că un vapor avea să plece în săptămâna următoare, așa că au început să se gândească imediat cum să salveze dragonul. Pisica l-a ajutat foarte mult pe tata, spunându-i ce lucruri să ia cu el și explicându-i tot ce știa despre Insula Sălbatică. Bineînțeles că ea era prea bătrână ca să meargă cu el.

Secretul trebuia păstrat cu sfințenie, așa că, de fiecare dată când găseau sau cumpărau ceva necesar călătoriei, obiectul cu pricina era ascuns după o piatră din parc. Cu o seară înainte ca tata să plece cu vaporul, împrumută rucsacul tatălui său, iar el și pisica făcură bagajul cu mare atenție. Tata luă gumă de mestecat, douăzeci și patru de acadele roz, un pachet de benzi elastice, cizme